

УДК 070 (477)

**НАВКОЛО
ЗВІЛЬНЕННЯ
АЛАСАНІЇ****Володимир ІВАНЕНКО**

д-р філософії

Український Університет
(Вашингтон, США)

e-mail: ukrainainc@gmail.com

© Іваненко В., 2019

Обговорюють причини звільнення З. Аласанії з Суспільного... Що тільки там не вишукують!

Прикметно, що, здавалося б, україноцентричних (принаймні, за риторикою) експертів та політиків цікавить одне — взаємини з «владою», зокрема — з Президентом України.

Україноцентричність, українізація інформаційного простору України, протистояння російській пропаганді й агентам інформаційного впливу, зрештою ідейно-тематичне спрямування ЗМІ (і того ж Суспільного зокрема), фаховий рівень/майстерність — усе це нікого не цікавить.

Так було із С. Шустером, так було із Є. Кісельовим, так є й із З. Аласанією!

Колеги, що з вами?!

Будете звертатися в європейський суд з прав людини, щоб захистили Аласанію? Чи таки увімкнете свою національну свідомість, громадянську відповідальність і фахове сумління?

ABOUT ALASANIA RELEASE**Volodymyr Ivanenko**

Doctor of Philosophy

Ukrainian University (Washington, USA)

e-mail: ukrainainc@gmail.com

The reasons for Z. Alasania release from National Public Broadcasting Company of Ukraine have been discussed a lot... What only they are not looking for!

Significantly, it would seem that Ukrainian-centered (at least in rhetoric) experts and politicians are only interested in one thing — relations with the “authorities”, in particular — with the president of Ukraine.

Ukrainian-centeredness, Ukrainianization of Ukrainian informational space, opposition to Russian propaganda and agents of information influence, in the end media ideological-thematic direction (and the same National Public Broadcasting Company of Ukraine), professional level / mastery- all this does not interest anyone.

Such happened with S. Shuster, E. Kisielov, and that’s the same case with Z. Alasania!

Colleagues, what is going on with you ?!

Will you be applying to the European Court of Human Rights to defend Alasania? Will you turn on your national consciousness, civil responsibility and professional conscience?

Тим більше мені не шкода його й тепер, коли відкрилися куліси.

Мені не шкода й тих, хто обурюється порушеннями законодавства, контракту, угоди чи чого там ще, тиском з боку адміністрації Президента чи самого П. Порошенка, черговим наступом цензури та ін.

Мені шкода української журналістики, яка за десятиліття незалежності не спромоглася створити й розбудувати україноцентричну систему ЗМІ та стати реальною четвертою владою в Україні.

Я спробував в уже оприлюднених матеріалах знайти бодай щось із того, що зробив у своєму житті Зураб Аласанія як український журналіст та україноцентричний медіа менеджер, і не знайшов ні-чо-го!

Гаразд, колеги! Гугл може чогось і не знати. Тому, якщо хтось із вас знає бодай щось, розкажіть про це в коментарях.

Аргумент типу «Аласанія — не українець і у него даже фамілія...» не приймається. Одним із моїх найближчих побратимів у боротьбі за українську журналістику ще 1990 року був Валерій Басиров, народжений на Уралі кримський татарин, якого радянська влада переслідувала за... український націоналізм. Георгій Гонгадзе також мав неукраїнське прізвище.

Отже, не маючи (поки що?) будь-яких доказів бодай якогось внеску З. Аласанії в українську журналістику та в розбудову україноцентричної системи ЗМІ, можна сказати: «І слава богу, що його звільнили! Успіхів йому у пошуку нової роботи за межами української журналістики!»

Тепер давайте поговоримо про законність та незаконність звільнення З. Аласанії чи будь-кого іншого в системі ЗМІ в Україні. Це — надзвичайно цікава тема, і особливо — з погляду апелювання до Закону за умов його тотального порушення, або скажемо делікатніше — недодержання.

Щоб попередити закиди в некомпетентності, нагадаю вам, що перший закон України про пресу та інші ЗМІ, як і Статут Співки журналістів України (1990) були написані очолюваними мною групами експертів (журналістів та юристів), а трохи пізніше в Українському Вільному Університеті в Мюнхені я працював над докторатом з масовокомунікаційного права (робочі матеріали можна знайти в моєму архіві — ЦДАМЛМ України, ф. 1111).

Отже, цілком компетентно я можу стверджувати, що журналістика і ЗМІ в Україні, на превеликий жаль, ніколи не функціонували й не функціонують у повній відповідності із Законом, а про додержання фахових морально-етичних норм і принципів не доводиться навіть говорити.

Власне, й сам Аласанія став жертвою того, що він вибудовував свою фаховою діяльністю і своєю безпринципністю, хай що там не говорили про його «послідовну принципову позицію» у якомусь ілюзор-

ному протистоянні з Президентом України чи кого там ще серед тих, хто були над ним.

Людина з низьким рівнем національної свідомості й громадянської відповідальності зазвичай живе за поняттями, але не за Законом.

Фаховий рівень — окрема тема, бо є одним із фактів і факторів того, що сталося в цьому окремо взятому випадку і що відбувається в українській журналістиці та системі ЗМІ України взагалі.

Якість української журналістики давно залишає бажати кращого. У ЗМІ України давно вже перестали дбати про якість. Якість як засаднича категорія зникла навіть з риторики тих, хто мав би обстоювати якість і закладати устремління до якісного показника в майбутнє української журналістики.

А що ви хочете, коли професор журналістики майже щодня українсько-російським суржилом просторікує либонь на всіх проросійських або принаймні українобайдужих телеканалах і хвалиться тим, що його «знають і слухають мільйони».

В Україні стало несоромно творити апріорі неякісну журналістику, і саме тому, на моє переконання, тут шукають собі фахову гавань такі, як Шустер чи Кісельов (я писав про обох).

Зверніть увагу: останній вирізнявся своїм непересічним талантом у себе вдома в Росії, але примітивізувався і опустився рівнем своєї майстерності, щойно переїхавши в Україну. У мене цьому є лише одно пояснення: у рідному для себе середовищі талановитий журналіст підтягує аудиторію до свого рівня, а в чужому — шукає звичної йому аудиторії, що в Україні явилася Кісельову у вигляді відрижки совка.

Цей приклад пояснює нам і феномен Аласанії як журналіста й медіа менеджера, який через свою профнепридатність помилився країною і поліз не в своє діло.

Про некомпетентність Аласанії та багатьох його колег говорить, зокрема, той факт, що їм забракло знань розібратися, у чому ж відмінність між суспільним/громадським мовленням, з одного боку, та державним або комерційним (приватним) — з другого.

Кілька разів я намагався пояснити це на прикладі того, як працюють PBS та NPR, але, судячи з обговорень, навіть до найпросунутіших «суспільників» в Україні так і не дійшло, в чому ж проблема, в чому суть їхніх невдач.

Зрештою, облишмо Аласанію та йому подібних з усім сонмом «журналюг» і «журнашлюх», які, розперезавшись, правлять бал в інформаційному просторі України. Увільнені з одного місця, вони знаходять застосування в іншому й залишаються незнищеною кастою до тих пір, поки наш інфопростір залишатиметься монополією Москви.

З огляду на це, марно волати й до тих, хто вражений синдромом меншовартості і хто з малоросійською заповзятливістю та запопадливістю свідомо або несвідомо служить чи прислужує імперській ідеї Кремля або з холодною байдужістю споглядає перебіг процесу — «какая разніца».

Моє слово — до українських журналістів із достатньо (хоча б!) високим рівнем національної свідомості й громадянської зрілості/відповідальності.

Упродовж років і десятиліть я ратую за творення української журналістики високої проби, здатної відвоювати у ворога й захистити інформаційний суверенітет України, створити україноцентричну систему ЗМІ і українізувати інформаційний простір України, а відтак стати дієвою силою піднесення національної свідомості й громадянської зрілості/відповідальності українського суспільства, чинником формування і вираження української громадської думки як четвертої влади й інструментом вирішального впливу на першу (виконавчу), другу (законодавчу) та третю (судову) влади.

Гадаю, ми всі свідомі того, що цього можна досягти за умови втілення в життя кардинальних системних змін в Україні. Парадоксальність ситуації, однак, у тому, що здійснення цих системних змін неможливе без дієвої участі україноцентричної системи ЗМІ.

Напевно, ми всі також розуміємо, що українізувати олігархічну систему ЗМІ, як вона склалася в Україні, неможливо навіть теоретично, оскільки в Україні немає жодного проукраїнського, не кажучи вже про питомого українського, та ще й з високим рівнем національної свідомості й громадянської зрілості/відповідальності олігарха, здатного вийняти із своєї кишені пару мільярдів доларів чи бодай десяту частину.

Отже, чекати й сподіватися на те, що хтось такий з'явиться і проявиться в майбутньому, також марна справа. Але!

Усе велике починається з малого, ба навіть з дуже малого. Либонь найбільша в історії і найпотужніша інформаційно-пропагандистська машина СРСР, на інерції якої продовжує ефективно працювати нинішня російська пропаганда, починалася з нікчемної більшовицької газетки «Іскра». «Із іскри розгориться полум'я», — був упевнений творець авторитарно-тоталітарного устрою, якого й досі не може спекатися Україна.

Ми запропонували алгоритм створення УКРАЇНОЦЕНТРИЧНОЇ системи ЗМІ для України й світового українства, на основі якого через об'єднання, консолідацію й координацію зусиль малих і зовсім маленьких українських інформаційних та інформаційно-аналітичних ресурсів (ЗМІ, сайтів і блогів) можна створити потужну Українську Світову Інформаційну Мережу, з якої проросте і якісно нова україноцентрична система ЗМІ в Україні.

Серед засадничих принципів організації цієї мережі/системи одне з чільних місць посідає і справді суспільне/громадське мовлення (інформування).

На сьогодні я не знаю жодного іншого україноцентричного інформаційного проекту, який пропонував би кращий вихід із того глухого кута, в який українську журналістику й українські ЗМІ загнали україноненависні та українобайдужі аласанії й олігархи.

Наша сила — не в кількості, і тому «нас багато — нас не подолати» не може бути нашим гаслом. Наша сила — в якісній консолідації й високофаховій координації зусиль.

Вирвемося?

Ознайомитися з проектом та умовами участі в УСІМ можна на сайті: <http://www.ukrainainc.net/>

2 лютого 2019 р.